

МИХАИЛ БУЛГАКОВ

ПРАЗНИК СЪС СИФИЛИС

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

*По материал, заверен от Лака–
Тижменския селсъвет.*

В Деня на работничката, който празнуваме ежегодно на осмия ден от месец март, вратата на дома–читалня в село Лака–Тижма, който е под благосклонното шефство на Казанската жп линия, се отвори и пусна в дома–читалня местния санитарен фелдшер (да го наречем, например, Иван Иванович).

Ако не беше обстоятелството, че на деня Осми март никой съзнателен гражданин не може да се яви пиан, и то с доклад, и то в дом–читалня, ако не беше обстоятелството, че фелдшерът Иван Иванович, както е добре известно, не близва алкохол, — човек можеше да се хване на бас, че фелдшерът е изцяло и напълно пиан.

Очите му приличаха на две тапи от червен восък за бутилки четирийсетградусова люта руска водка, а температурата на фелдшера беше не повече от 30 градуса. В читалнята така се размърдя на алкохол, че председателят на събранието спря да пуши и даде думата на Иван Иванович със следните изрази:

— Давам думата на Иван Иванович за доклад по случай Международния ден на работничката.

Преизпълнен от алкохолно достойнство, Иван Иванович успя от трети опит да превземе с пристъп подиума и докладва следното:

— Преди да говорим за Международния ден, да кажем няколко думи за венерическите болести!

Това встъпление пожъна пълен успех: настъпи гробна тишина и се чу как се пръсна електрическа крушка.

— Да–а... Скъпи мои международни работнички — продължи фелдшерът, като с мъка си поемаше дъх, — ето, виждам сега пред себе си вашите личица на брой осемдесет парчета...

— Четирийсет — каза учудено председателят, след като надникна в проверения списък.

— Четирийсет? Толкова по–зле... Тоест, по–добре — продължи ораторът, — жал ми е за вас, мили мои момичета и дами... Пардон!... Жени... Защото, както сочи статистиката, колкото по–малобройно е

населението на дадена област, толкова по-малко са заболяванията от венерически болести и обратното. В частност и от сифилис... Този ужасяващ бич за пролетариата, който не щади никого... Вие знаете ли какво нещо е сифилисът?

— Иван Иванович! — възкликна председателят.

— Млъкни за малко. Не ме прекъсвай. Сифилисът — продължи с непрекъснати хълцукания ораторът — е нещо, което можеш много лесно да пипнеш! Ето, седите си вие тука и си въобразявате, че сте, може би, застраховани? — Фелдшерът зловещо се засмя... — Хъм!... Ще ви се. Ето, разхожда си се тук девойче с червена лента на ръкава, радва се, Осми мартове разни и тем подобни, а после се омъжи и току-виж, както вземе един прекрасен ден да се мие... изсекне се и хоп! Носът ѝ е в умивалника, а вместо носа е останала, да ме прощавате за израза — дупка!

По всички редове премина ропот и една работничка, пребледняла като платно, стана и излезе.

— Иван Иванович! — възкликна председателят.

— Съжалявам. Поръчано ми е, затова го казвам. Мислите, че невинността може да ви спаси? Ха-ха-ха!... То и много ли от вас са неви...

— Иван Иванович! — възкликна председателят.

Още две работнички си излязоха, хвърлили ужасен поглед към подиума.

— Дошли сте, да речем, тук, а тук — баката с преварена вода... Едно-друго... Горещо, естествено — продължи ораторът, разкопчавайки подгизналата от пот якичка, — посегнете, естествено, веднага към канчето... Над вас: „Не пийте непреварена вода“ и тем подобни плакати на Коминтерна, но преди вас е пил сифилитик, със своите си устни... Ами, да речем, нашият председател например...

Председателят взе да вие без думи.

Двайсет работнички си избърсаха с отвращение устните с кърпа, а които нямаха — с крайчеца на полата.

— Ти що виеш? — попита фелдшерът председателя.

— Аз от никакъв сифилис не съм боледувал! — извика председателят и заприлича в лицето на червена боровинка.

— Чудак... Само пример дадох... Ами тя, да речем — и фелдшерът посочи с треперещ пръст някъде в първия ред, който на

мига се опразни, шумолейки с полите.

— Когато жената достига на Осми март половина, да ме прощавате, зрялост — пееше от катедрата ораторът, който от жегата все повече баялдисваше, — тя за какво си мисли?...

— Мръсник! — каза тъничко гласче в задните редове.

— Единственото, за което тя мечтае в лунните нощи, е да се устреми към половия си партньор — доложи фелдшерът, вече съвсем гипсиран.

Сега в читалнята се чу стон и скърцане със зъби. Пейките се заблъскаха и шумно опустяха. Работничките излязоха до една, някои ридяха.

Останаха само двама: председателят и фелдшерът.

— А половият ѝ партньор — мърмореше фелдшерът, като се олюляваше и гледаше председателя, — скъпа моя работничке, се отдава на любов и на други пороци...

— Аз не съм работничка! — изкрещя председателят.

— Прощавайте, вие мъж ли сте? — попита фелдшерът, опулил очи като в мъгла.

— Мъж! — извика обидено председателят.

— Не приличате — хълцукна фелдшерът.

— Чуйте ме, Иван Иванович, пиян сте като последен простак — възкликна, разтреперан от възмущение, председателят, — прощавайте, но вие ми провалихте празника! Ще се оплача от вас в центъра и даже по-нависоко.

— Ами оплаквай си се — каза фелдшерът, седна в креслото и заспа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.